

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσω-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ συνέδριον τῶν Ἱατρῶν
Τὸ γάλα τῆς Παναγίας, παράδοσις ὑπὸ Π. Κ. Α.
Μὴ λησμονώμεν.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΠΟΙΗΣΙΣ. Τὸ Ἄνδρόγυνο ὑπὸ Κισσῆ Παλαμᾶ.
ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ. Τὸ θαῦμα ὑπὸ Ι. Μ. Δ.
'Αφίεστο Νύμφη. Εἰκὼν ὑπὸ Θ*
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ: Ἡ ἑσπερίς τοῦ κ.
Ν. Σχινᾶ.

'Εν τῇ ΔΕΛΤΙΦ. Ἡμερολόγιον.—Ἐσπέραι καὶ ἑσπε-
ράζοντες.—Μικραὶ εἰδήσεις.—Ἰδιαιτέρα γράμματα.—
Ἄγγελοι.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ. Μαργαρίτα τῆς Καρ. Em. de
Girardin.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα τῆς Εὐρώπης
μέρη οἱ εἰς εἰδικούς τῆς ἐπιστήμης κλάδους
ἀνήκοντες, εἰς συνέδρια συνερχόμενοι, συζη-
τοῦσι τὰ δύσλυτα ζητήματα καὶ ἀνακοι-
νοῦσιν ἀλλήλοις τῶν μελετῶν των τὰ πορί-
σματα, δι' ὧν συμπληροῦνται ἡμέρᾳ τῇ
ἡμέρᾳ τῆς ἐπιστήμης τὰ κενὰ διὰ τοῦτο
μετὰ χαρᾶς ἐπιπροστούμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς
παρ' ἡμῖν Ἱατρικῆς Ἐταιρείας, ἥτις καὶ τὴν
πρωτοβουλίαν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐπιστη-
μονικῶν τούτων συνεδρίων ἔσχε πρὸ ὀκταε-
τίας καὶ νῦν ἐν τῇ εὐοίῳ τῆς πεντηκόν-
ταετηρίδος τῆς ἑορτῆς νέον παρέσχεν ἡμῖν
δειγμα τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ὑπολήψεως,
ὧν καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν ἀπολαμ-
βάνει.

Ἐπίσης ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀπαν-
ταχοῦ Ἑλλήνας ἱατροὺς, οἵτινες ἐσπευσαν
εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς, ὑπηρετοῦντες οὕτω
τὴν ἀναγεννώμενην ἑλληνικὴν ἐπιστήμην,
ἥτις, ἵνα παραγάγῃ τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς
οὓς ἀλλαγῶσιν ἀναγκαζόμεθα νῦν νὰ προ-
μηθευώμεθα, δέον διὰ παντός τρόπου νὰ
καλλιεργηθῇ ἐν τῷ ἰδίῳ ἰδάφει.

Οὕτω μικρὸν κατὰ μικρὸν συντελεσθή-
σεται ἡ πρόοδος ἐν παντὶ κλάδῳ.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν
τοῦ συνεδρίου. Ὑπερδιακόσιοι ἱατροὶ συν-
ῆλθον ἀπὸ πάσης πόλεως τῆς Ἑλλάδος
καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἱατρι-
κῆς Ἐταιρείας καὶ διάσημος ὀφθαλμολόγος
κ. Ἀναγνωστάκης ἀνέγνω πανηγυρικὸν πλή-
ρη σοφῶν ῥάσεων καὶ χάριτος ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ,
καθ' ἣν συμπληροῦνται ἔτη πεντήκοντα ἀπὸ
τῆς συστάσεως τῆς Ἐταιρείας ταύτης. Πα-
ρῆσαν ὁ Βασιλεὺς καὶ πᾶσαι αἱ ἀνώταται
Ἀρχαί. Ἦν δὲ ἐπιβλητικωτάτη ἡ θέα τῆς
δημηγύρεως ἐν τῇ περιλαμπεῖ αἰθούσῃ τῆς
Ἀκαδημίας, ἥτις, ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν
παρὰδοθεῖσα εἰς τὸ ἔθνος ὑπὸ τῶν κληρονό-

μων τοῦ μεγάλου κτήτορος καὶ δωρητοῦ
Σίνα, ἐπέπρωτο ἀπὸ τῆς ἐπαύριον νὰ πε-
ριλάβῃ ἐν ἑαυτῇ ἂν οὐχὶ ἀκαδημαϊκούς, βε-
βαίως ὁμῶς ἐργάτας τῆς ἐπιστήμης φιλο-
τίμους.

Τὰς δύο ἐπομένους ἡμέρας δὲν προέκειτο
πλέον περὶ ἑορτῆς. Κατ' αὐτὰς ἐξετελέσθη
ἐργασία ἐπιστημονικῆ, ἀνάγνωσθαι ἢ ὑ-
ποβληθεῖσιν ἐγγράφως διαφόρων ἀνακεινώ-
σεων, σχετιζομένων πρὸς ζητήματα τῆς ἱα-
τρικῆς. Καὶ τούτων μὲν γενήσεται προσε-
χῶς ἢ δημοσίως, ἵνα κριθῇ τὸ μέγα ὄφελος,
ὅπερ ἐκ τῶν συνεδρίων τούτων προέρ-
χεται, καὶ ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν κοιμάται
καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἐπιστήμη, ἀλλὰ ἀνδρού-
ται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ.

Ὀλίγη τιμὴ παρατηρήσεις ὁμῶς ἐπὶ τε
τῶν ἀνακοινώσεων καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν
αὐταὶ ἐγένοντο δὲν φαίνονται ἡμῖν περιτ-
ταί. Χωρὶς ὁμῶς νὰ μαιώσῃ τὸ μέγα ἔρ-
γον οὐτινος κατήρξατο ἡ Ἱατρικὴ Ἐται-
ρεία, ἴσως συντελέσῃ μάλιστα εἰς τὴν τε-
λεσφορωτέραν τοῦ ἐπομένου συνεδρίου συγ-
κρότησιν.

Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἦνε πολλαὶ αἱ ἀνακοι-
νώσεις; Ἦτο ἐπάναγκις, ἐπειδὴ τινες μετὰ
μακρὰν μελέτην ἐπαρουσίασαν ἐργασίας, αἰ-
τινες καὶ εἰς πᾶν εὐρωπαϊκὸν συνέδριον
μετὰ προσοχῆς θὰ ἤκουοντο, νὰ σπεύσωσι
καὶ ἄλλοι, ἐκ τοῦ προέξοντος ὅλους, εἰς τὴν
σύνταξιν καὶ ἀπαγγελίαν οὐχὶ ἀνακοινώσεων
ἐνεχουσῶν ἀξιωματικῶν τι τῆς ἐπιστη-
μονικῆς τῶν ἐργασίας πόρισμα, ἀλλὰ συνη-
θεστάτων τοῖς ἱατροῖς περιστάσεων; Βε-
βαίως δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ὁμιλήσῃ τις
ἐπὶ δέκα λεπτά, ἵνα μὴ λεχθῇ, ὅτι καὶ οὗ-
τος καθυστέρησεν, ἀλλ' ὑπάρχουσι κριταὶ
τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων, εἰς τούτους δὲ
ἰδίᾳ ἔπρεπε νὰ ἀποβλέψῃ ὁ ἐπιστήμων καὶ
οὐχὶ εἰς ἀβασίμους διαφημισμούς.

Ἐπίσης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λείψωσι καὶ
οἱ γαλλισμοί;

Τὸ συνέδριον ἦτο ἑλληνικὸν καὶ εἰς τοὺς
προσιθόντας ἡ Ἀκαδημία εἶχεν ἀνοίξει φι-
λοστοργῶς τὰς πόλας τῆς. Ἐκεῖ θὰ δια-
μορφωθῇ ἡ γλῶσσα, καὶ δὲν θὰ ἦτο βλα-
βερὸν ἂν οἱ τοῖχοι τῆς, μετὰ τὰ καπολιτά-
κια τῶν ἐργατῶν, ἤκουον τέλος πάντων
καὶ ὀλίγα καθαρὰ ἑλληνικά. Ἀλλὰ δὲν εἶνε,
φαίνεται, πεπωμένον ἀκόμη τὸ τοιοῦτον.

Καὶ ἂν προέκειτο περὶ ὄρων ἐπιστημο-
νικῶν, οἵτινες, καίτοι ἐξἑλληνισθέντες πρὸ
πολλοῦ, θὰ συνεχωρεῖτο τέλος νὰ παρουσια-
σθῶσι καὶ μὲ ξενικὴν περιβολήν, οὐδεὶς θὰ
ὠμίλει. Ἀλλὰ θὰ ἐφριξάν καὶ αἱ ἦχοι τῆς
αἰθούσης ἀκόμη ἀκούουσαι, θὰ ἔβυσαν καὶ
τὰ μαρμαρίνά των ὅσα οἱ ἔξωθεν ἰστάμενοι

Πλάτωνες καὶ Σωκράταις, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν
ὅτι ἐν τῷ ἑλληνικῷ συνέδριῳ ἀντήχουν ἐκ
τοῦ στόματος ἐνίων τινῶν Κιθιγραμμῆς
καὶ centimètres, ἑλληνικά τὰ ὅποια ἐξεῖ-
νοι ἐδάναισαν εἰς τοὺς ξένους καὶ ἡμεῖς δὲν
κατωρθώσαμεν ἀκόμη νὰ τ' ἀναλάβωμεν!

Καὶ ἄλλα-καὶ ἄλλα!

Ἐπειτα διατὶ νὰ λείψωσιν αἱ συζητή-
σεις; Δὲν ὑπάρχουσι τάχα ζητήματα, δεό-
μενα ἐξετάσεως καὶ συζητήσεως, ζητήματα
ιατρικὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν χώραν ἡμῶν καὶ
τὴν καθόλου Ἀνατολὴν; Ποῦ λοιπὸν θὰ
συζητηθῶσι τὰ ζητήματα ταῦτα; Τόσα
ἐγχώρια νοσήματα, ἀγνωστα εἰς τοὺς ξένους
καὶ διαφεύγοντα τὴν δικαιοδοσίαν των, διατὶ
τοῦλάχιστον νὰ μὴ δοθῶσιν ὡς θέματα με-
λέτης, ὅστε κατὰ τὴν ἐπομένην τοῦ συνε-
δρίου σύνοδον νὰ ἔχωμεν κατὶ νὰ ἐπιδεί-
ξωμεν καὶ ἡμεῖς;

Ἄλλ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀπλαῖ σκέψεις.
Κακῶς μάλιστα τὰς ἐσημειώσαμεν ὡς πα-
ρατηρήσεις. Δὲν προέκειτο περὶ συνεδρίου
ἐπιστημονικοῦ ὑπὸ τὴν στενὴν αὐτοῦ σημα-
σίαν. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἱατρικῆς
Ἐταιρείας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὁποίας ἐγέν-
οντο καὶ τινες ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις.
Οἱ ἱατροὶ ἤλθον, οὐχὶ ἵνα καταγίνωσιν εἰς
τὴν ἐπίδυσιν τῶν προβλημάτων, ἀτινα καθ'
ἐκάστην ἀπασχολοῦσιν αὐτοὺς καὶ ἀτινα ἐν
τούτοις αὐτοὶ καὶ μόνοι ἀνευ τῆς συνδρο-
μῆς τῆς σιγῆς βιβλιοθήκης των ὀφείλουσαν
νὰ ἐπιλύσωσιν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκπληροῦντες
χρεὸς ὑψίστης ἀβροφροσύνης πρὸς τὸ σω-
ματεῖον, παρ' οὐ πολλὰ προσδοκᾷ ἡ σύγχρο-
νος ἱατρικὴ.

Ἀλλὰ καὶ αἱ πρὸς τοὺς ξένους ἱατροὺς φι-
λοφροσύνη ἐφάνησαν ἡμῖν κἄπως ἄσκοποι.
Σημαιοῦμεν μίαν. Τὶ ἐκέρδιζαν ἐκ τῆς εἰς
τὸν Ναύσταθμον ἐκδρομῆς των. Εἶδον τὰ
πλοῖα, τὴν δεξαμενὴν... Ἦτο περιττόν.
Τοῖς ἐπέδειχθησαν προηγουμένως τὰ νοσο-
κομεῖα; Διετάχθησαν χάριν αὐτῶν γυμνά-
σια τῶν στρατ. ἱατρῶν καὶ τῶν νοσοκόμων;
Τοῖς ἐπέδειξε τὰς ἀποθήκας τοῦ ὀ Εὐρυθῶς
Σταυρῶς καὶ τὴν ὅλην ὑγειονομικὴν του ὑπη-
ρεσίαν τὸ Κράτος; Φρονοῦμεν ὅτι ταῦτα
θὰ συνετέλουν εἰς τὸν πανηγυρικώτερον ἐρ-
τάσμον τῆς πεντηκονταετηρίδος, καὶ δὲν τὰ
λέγομεν βεβαίως διὰ νὰ ψεξωμέν τινα,
ἀλλὰ διότι καλὸν θεωροῦμεν νὰ γίνεσθαι πε-
χεῖα ἢ ἐξέλεγχις τῶν πεπραγμένων, ἵνα πᾶν
μεθεπόμενον γίνηται ἐντελέστερον.

Καὶ μίαν συμβουλήν πρὸς τοὺς ἱατροὺς
— ἀνευ ἀξιώσεων, ἐννοεῖται — Γίνεσθαι μέ-
γας θόρυβος εἰς τὴν Ἐσπερίαν. Ὁ δεινὰ
βαθῶς ἐπιστήμων ἐφεῦρε μέσον, δι' οὗ θερα-

πέυεται ή δείνα χάσος Εύγέ του! αναφω-
νούσι πάντες και μετά πάντων χειροκρο-
τούμεν και ήμεις, θαυμάζοντες την μεγάλην
διάνοιαν, ήτις σώζει ούτως εξ ενός τούλα-
χιστον δεινού την ταλαιπωρουμένην ανθρω-
πότητα. Αλλά τί αποδεικνύεται έπειτα;
*Οτι ή πονηρός άντέγραφε την συνταγήν
του εκ παλαιού τινος ελληνικού βιβλίου...
*Η συμβουλή έδόθη ή δε πραγματοποιήσας
αφιερύεται εις τά μέλη του ιατρικού συνε-
δρίου.

Καταλήγωμεν δε με τον εξής επίλογον
δανειζόμενοι αυτόν εκ του θαυμασίου πράγ-
ματι πανηγυρικού τής εταιρείας, ον ό σε-
βαστός αυτής και του Συνεδρίου πρόεδρος
άνεγνω εν μέσω των συνελλόντων ιατρών,
τής Βασιλικής οικογενείας και πάσης επι-
σήμου αρχής τής πρωτεύουσας.

*Ανήλθον τό βήμα δειλός, μόλις τολ-
μών εις επήκοον τόσφ φαιδράς όμηγύρεως,
να ψάψω άκροθιώς θεμάτων αποτρο-
παιών εις εύαίσθητα ότα ουδέ διενόηθη
ποτέ ν' ανασύρω ενώπιον ύμών την αύ-
λαίαν των γεωρών εκείνων σκηνών, εν αις
ό ιατρός καταρθεί τον βίον, λειτουργός
τής φιλανθρωπίας, βοηθών και συμπάσχων.
*Αλλά και εκ τής άμυδράς ταύτης σια-
γραφίας εν πόρισμα προκύπτει, φρονώ, ά-
ριθίλως, ότι εν ταίς ιατρικαίς επιστήμαις
ό ελληνικός νοός διετέλεσεν ουχι άπλώς
παρασιτών από φιλοξένον τραπέζης, αλλά
και σταχυολογών ιδίω χειρί και φιλοτιμού-
μενος να καταβάλη εκ των ένόντων τον
ιδιον έρανον, μικρόν μιν εισέτι, άλλ' εύελ-
πιν, καθότι δυσκόλως μιν αποκτώνται τά
όλίγα, εύκόλως δε ύστερον τά πολλά.

*Επί πενήκοντα έτη, παρά τό χαλεπόν
των καιρών και τό δήθεν άφίκορον των
*Ελλήνων, άθρούτως μιν, άλλ' ένδελεχώς
άσκει τας δυνάμεις προς αύτεξούσια βή-
ματα. *Ήσαν αληθινής εύρωστίας τεκμήρια
οι επιστημονικοί ούτοι άγώνες οι πανελλη-
νιοι, ών καταπίπτει εκ νέου ή ύσπληγξ,
και είδομεν άσμενοι βρήθουσαν την παλαι-
στραν και συναθλούσαν τοίς σπαργώσιν ιού-
λοις την φθίνουσαν πολιν, και παρορμώ-
σαν τους νεανίας προς άλματα εύτονώτερα.

Εις τους καλούς τούτους άθλους ανοίγε-
ται ήδη λαμπρότερα κόνιστρα και εινε
αυτόθι εύόωνοι αι άλληγορικά παραστάσεις
αι περιστέγουσαι τό σεμνόν τουτο βήμα,
όπερ σήμερον εγκαινιάζεται, και όθεν μέλ-
λων ποτέ να ήγήσασιν ύψηλότεροι φθόγγοι.
*Ρήτορες εύγλωττότεροι θέλουσι τότε άνακη-
ρύσσει μεγαλουργούσαν την ελληνικην εύ-
φυϊαν, και τρέφουσαν εξ ιδίων τό πυρ τό
φωτίζον τον νοόν και θερμαίνον τά στήθη.»

Πέρασε πολύς καιρός και τό παιδί έμε-
γάλωσε και έπήρε την τέχνην του πατέρα
του: έγινε ληστής. Μιά μέρα από τής πολ-
λούς τον έπιασαν κ' έπήσαν να τον σταυ-
ρώσουν, όπως ήτανε τότε συνήθεια. Αλλά
— καλή του τύχη — ήτανε γραφτό του να
σταυρωθί μαζί με τό Χριστό, που είχανε
γεννηθί την ίδια μέρα και ήπιασε κι από
τό ίδιο γάλα. Τότε ό ληστής έφώναξε τό:
«Μνήσθητί μου, Κύριε...» κ' έπήγε
μαζί με τό Χριστό πρώτος στό Παράδει-
σο, για να μη χαθί τό γάλα τής Παναγίας!
που έβούραζε μικρό παιδί.

ΠΕΤΡΟΣ Κ. Α.

ΤΟ ΓΑΛΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

(Παράδοσις)

*Οταν εγεννήθηκε ό Χριστός εις την Βη-
θλεμ, μέσα εις την φάτνην των άλόγων,
την ίδια μέρα ή γυναίκα ενός ληστού, μέσα
σ' ένα ταπεινό καλύβι, άπάνω στό βουνό,
εγέννησε άρσενικό παιδί και αυτή. Μεγάλη

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΩΜΕΝ

Υπό τον τίτλον τουτον, φίλος συνεργά-
της απέστειλεν ήμιν εκ Παρισίων την μι-
κράν σημείωσιν, ήν κατωτέρω δημοσιεύομεν.

Αλλά κρίνομεν επίκαιρον να προτάξω-
μεν όλίγα τινά εν σχέσει προς την εθνικην
έορτήν, ήν μετά τόσφς αναληθείας έτέλεσεν
ό λαός τής πρωτεύουσας.

Δεν έννοούμεν βεβαίως να μεταβληθώ-
μεν εξαίφνης εις ύπαθίρους ρήτορας, να
συγαλίσωμεν περι ήμάς πάντα άεργον και
να τή επαναλάβωμεν ασκόπως ό τι μυριά-
κις ήκουσεν.

Δεν έννοούμεν να προτείνωμεν πάλιν νέ-
ους άγώνας κατά τής λογικής, τής ποιησεως
και τής ιστορίας, ουδέ να θέσωμε τον θε-
μέλιον δωδεκάδων τινών φιλολογικών συλ-
λόγων, σκοπούντων την εκλογήν προέδρων
και ρητόρων πανηγυριστών. Η μακαρία
έκεινη έποχή παρήλθεν εύτυχώς. Αλλά ύ-
πάρχουσι και άλλα μέσα, δι' ών εκδηλού-
ται ή ευγνωμοσύνη προς τους δόντας ήμιν
την ζωήν. Υπάρχουσι τά μέσα εκείνα τά
όποια μόνη ή καρδια δύναται να ύπαγο-
ρεύσει.

*Οταν όμως ή καρδια αναισθηθί, όταν
τό θερμομετρον του καθήκοντος εινε τόσον
εύαίσθητον, ώστε να δεικνύη ένθουσιασμόν
ή παγεράν άδιαφορίαν δια λόγους πάντη
ανεξαρτήτους προς την όφειλομένην ευγνω-
μοσύνην, τότε... άς παύτη γράφων ό εκ
Παρισίων φίλος τό: *Μη λησμονώμεν*, διότι:
Ελησμονήσαμεν!

*Ελησμονήσαστε πράγματι ό λαός. Ελη-
σμονήσεν ό εις, ότι ό πάππος του έρραπί-
ζετο και δεν ήδύνατο ν' αποπλήρη την αί-
ματηράν ύβριν. Ελησμονήσεν ό άλλος, ότι
ή μάμμη του έφέρετο θρηνούσα εις την άτι-
μίαν, και έπειτα έσπόγγιζε τά δάκρυά τής,
ίνα μη τά ίδη ό συζυγος και απολεσθί, ίνα
μη τά ίδη ό υίός και αποθάνη.

*Ελησμονήσαν και ό μιν και ό δέ, ότι
ουδέ ύπαρξιν, ουδέ πατρίδα θα είχον, αν
δεν άνέτελλεν ή ήμερα εκείνη.

Και νύν, ότε καλείται να έορτάσθη την
άπελευθέρωσιν, την επέτειον τής σωτηρίας
του, την μόνην ταύτην ήμεραν των ιερών
ανάμνησεων, έγειρει τους ώμους και...
λησμονεί.

*Εξαιρούμεν τους όλίγους εκείνους, οίτι-
νες πονούσι και αισθάνονται. θα ήτο έτε-
λης άπελπίσια, αν δεν ύπήρχον και τοιοῦτοι.
*Αποτεινόμεθα προς τους πολλούς, διότι
δεν τους είδομεν αυτούς ουδέ ύπάρχοντας.
*Αποτεινόμεθα προς τον λαόν, εν ταίς στή-
θεσι του όποιου άλλα έδει να βλαστηνάσιν
αίσθήματα. Πού αι συντεχνίαι και τά σω-
ματεία κατά την ήμεραν εκείνην; Πού οι
επιστήμονες και οι λόγιοι; *Ολοι έκοιμώ-
το, διότι όλοι ελησμονούν...

*Ιδού και ή επιστελλομένη ήμιν μικρά ση-
μείωσις. Ελησμονήσαστε, φαίνεται, και ό γρά-
φων προς ποιούς αποτεινεται. Και ύπομι-
νήσκει τά μικρά σχετικάς, εις τους παρο-
ρώντας τά μεγάλα.

*Αποτεινόμαι ιδίω εις την πολύχροτον
επιτροπειαν τής ονοματοθεσίας των οδών, αν

τό ζήτημα ύπάγεται εις την δικαιοδοσίαν
τής εν εναντίχ περιπτώσει εις τό δημοτικόν
ύμων συμβούλιον, εις πών σοματίον, εις
πάντα πολιτήν. Γνωρίζω δε, ότι αποκαι-
τέστησαν πρακτικοί άνθρωποι, υπέρ τό δέον
μόλιστα πρακτικοί, οι καλοί μου Αθηναίοι,
τοίς λέγω εκ των προτέρων, ότι ή εκτέλεσις
τής προτάσεώς μου δεν απαιτεί μέγала έ-
ξοδα.

Τοίς προτείνω να μιμηθώσι την επιτρο-
πειαν των ένταῦθα επιγραφών, ήτις εν τη
τελευταία αύτής συνεδρίασει άπεφασίσεν, εν-
τός μιας δε εβδομάδος εκτελέσει την τοπο-
θέτησιν των εξής τιμητικών επιγραφών, επί
διαφόρων τής Γαλλικής πρωτεύουσας οίκων:

Ροσσίνι ό μουσικοδιδάσκαλος γεννηθείς εν Πε-
ζάρφ τή 29 Φεβρουαρίου 1792 και αποθανών
εν Πασού τή 13 Νοεμβρίου 1868, κατόκει εν
τη οικία ταύτη από του 1867.

*Ο ζωγράφος Ιωάννης Δομνίκος Ινγκρες, γεν-
νηθείς εν Μονταν τή 29 Αύγουστου 1780, έ-
τελεύτησεν εν τη οικία ταύτη τή 13 Ιανουαρίου
1867.

*Ο Αντώνιος Βαρύ γλύπτης γεννηθείς εν Πα-
ρισίσις τή 24 Σεπτεμβρίου 1795 απέβιωσεν εν
τη οικία ταύτη τή 25 Ιουνίου 1875.

*Ο ποιητής Μορό αποβίωσας τή 10 Δεκεμβρίου
1838 εγεννήθη την 9 Απριλίου 1810 εν τῷ
οίκῳ τούτῳ.

*Εν τῷ οίκῳ τούτῳ απέβιωσε τή 16 Νοεμβρίου
1811 ό θαλασσοπόρος Αντώνιος Βουϊνενόλ, γεν-
νηθείς εν Παρισίσις τή 12η Νοεμβρίου 1829.

Δεν αναφέρω ονόματα. Δεν θα εκλέξω
εγώ εκείνους, υπέρ ών δέον να εκδηλωθί,
έστω και ούτω μόνον, ή εθνική ή τούλάχι-
στον ή Αθηναϊκή ευγνωμοσύνη.

*Αλλ' ότε διέμενον εν Αθήναις, εγνωρί-
ζον τας οικίας, εν αις άφηκαν την τελευ-
ταίαν πνοήν οι αγωνισται πρό πάντων: Α-
φήσωμεν τας άλλας εθνικάς επιστημότητας,
τους διδασκάλους, τους ψάλτας του άγω-
νος. Μη τας ελησμονήσαστε σεις; Φαντά-
ζομαι την συγκίνησιν, ήν θα προκαλέσθη ή
ανάρτησις και μιάς έστω τοιαύτης πλακώ-
σεως: Και φαντάζομαι πρό πάντων τά δάκρυα
του παρεπιδημούντος δούλου, αναγινώσκον-
τος:

*Εν τη οικία ταύτη απέθανον ό...

Μιμούμεθα εις πάντα τους ξένους: δεν
είνε δυνατόν και των καλών των πράξεων
να γινώμεθα μιμηται; Ουτοι αποδεικνύ-
ουσιν καθ' έκάστην ότι ουδένα των υπέρ τής
πατρίδος των εργασθέντων λησμονούσι.

Δείξωμεν λοιπόν και ήμεις ότι τούλάχι-
στον προς εκείνους εις ούς τά πάντα όφεί-
λομεν, δεν είμεθα άγνωμόνες!

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Παρεδόθη τέλος εις τό Έλληνικόν έθνος,
τό προς αυτό βαρύτιμον δώρον του άει-
μνήστου μακεδόνης Σίνα, ή καλλιμάμα-
μαρος και χρυσοκόσμητος Ακαδημία.

Και πράγματι. Τοιοῦτον άλλο οικοδό-
μημα δεν έχει ή ανατολή σύμπασα να επι-
δείξῃ. Αλλ' εινε φόβος μη ταχέως τό
απωλίσωμεν και ήμεις, αφού βάνδαλοι άγχι-

όπαιδες, ήρξαντο ήδη τής κατ' αυτού επι-
θέσεως. Θύματα μέχρι τουδε έπεσον τά
ράμφη των κοσμοσών αυτό γλαυκών ιδω-
μεν. Χωρίς εν τούτοις να σκεπτόμεθα, ότι
είνε άξιοι ενθαρρυνσεως οι τοιοῦτοι, κατι
παρόμοια προτινόμεν και ήμεις κατά των
δύο ακαλλαστήτων άνδριάντων, οίτινες κο-
σμοῦσι — κατ' εύφημισμόν — την μεγάλην
πόλην τής. Πρόκειται ως εικός περί του
Πλάτωνος και του Σωκράτους. Τους είδατέ
ποτε; Τους εξητάσατε; Εγένεσθε αυτό-
κπατι του πραξικοπήματος, όπερ διέπραξε
κατά του ώραίου κτιρίου και κατά των
δύο μεγάλων φιλοσόφων ό αναστυλώσας έ-
κει τά δύο εκείνα τερατώδη ζώανα;

*Αποτεινόμεθα ιεραρχικώς προς πᾶσαν
αρχήν και πᾶσαν εξουσίαν και εξαιτούμεθα
θεραπειαν του κακού. *Επειτα ερωτώμεν
τους καλλιτέχνας ήμών — Διατι δεν διαμαρ-
τύρησθε; Αγνωεῖτε, ότι σεις ιδίω, ότι ή τέ-
χνη και ή έποχή σας θ' αντιπροσωπεύηται
επί αιώνας δια των ξενικών τούτων κατα-
σκευασμάτων;

*Η πανήγυρις τής Ευαγγελιστρίας έτε-
λέσθη εν Τήνῳ όπως την προηγείλαμεν.
*Η δούλη Έλλάς έσπευσε και άντήλλαξε
έκει μετά τής ελευθερίας τον άσπασμόν τής
άγάπης και τής έλπίδος. Οι συνελλόντες
δεν ήσαν όλοι συμπολίται ήμών. Συνει-
νήθησαν λοιπόν με τους λόγους των επί
τούτῳ κληθέντων ρητόρων και ήσθάνθησαν
ρίγη ένθουσιασμού ακούοντες τό πλήρες φι-
λοπατριας και εθνικών εικόνων ποίημα του
κ. Σκόκου, ούτινος τας πρώτας στροφάς
έδημοσιεύσαμεν ήδη.

Παρ' όλίγον όμως να την πάθωσιν οι
φίλοι Τήνιοι αύτην την φοράν, τιμωρούμε-
νοι διά τινας των κακιών των. Εγερθείσας
φοβεράς τρικυμίας, απέκλεισθη κυριολεκτι-
κώς ή νήσος και έξεδηλώθησαν όρέξεις αν-
θρωποφαγίας... δια την έλλειψιν έπαρκών
τροφίμων, ίσως δε και έπραγματοποιούντο
αν δεν εκόπαζεν ή τρικυμία... ως εκ θαύ-
ματος!

Αι κυρίαί εις την ήμερησίαν διάταξιν.
Μετά την έφημερίδα των ιδού και ό φι-
λανθρωπικός των σύλλογος όσφ όμως έ-
πιμένει ή μιν εις τό να αποκλείη δια παν-
τός μέσου τους άνδρας εκ των ιδήσεών τής
τόσφ μεγαλοφρονέστερος έφάνη ό σύλλο-
γος μη επικληθείς «φιλογυνικός» άλλ' ευρύ-
τερον, φιλανθρωπικός, ίνα μη εκ τούτου ά-
ποκλειώμεθα και ήμεις. *Εν πάση περιπτώ-
σει εις άμφοτέρας ταύτας τας ευγενείς εκ-
δηλώσεις τής αλλοφύλου δράσεως εύχόμεθα
πλήρη ευδοκίμωσιν.

Αι δάφνα ήμών αποφυλλίζονται καθ'
έκάστην. Δύο μόνον αγωνισται παρεκάθη-
σαν εφέτος εις τό έπίσημα γεύμα, εις ό ό
βασιλεύς καλεί τους αντιπροσώπους τής
μεγάλης επαναστάσεως. Δύο μόνον. Εύτο-
χώς ζώσι και άλλοι, αλλά θέλουσι να μέ-
νωσιν άγνωστοι. Είνε και ή μετριοφροσύνη
πολύτιμος παράσημον, τό όποιον όλίγιστοι
δυστυχώς των νεωτέρων κατέχουσι. Και

Σχετικώς προς τά περι του Συνεδρίου
των Ιατρών γραφέντα, ερωτήσαντες έμάθο-
μεν, ότι πᾶν άλλο ή να επιδειχθί ήδύνατο
ως πρότυπον τάξεως τό νοσοκομείον ή *Ελ-
πίς*. Και ήμεις εννοίζομεν!.. Αλλ' ήδη ότε
πλήρης ζήλου ανέλαβε την διεύθυναν άνήρ
ρέκτης και φιλόπονος ό ιατρός κ. Μερκού-
ρης μεθ' όλου του τύπου επικρατούντες και
ήμεις εις την εκλογήν του, πολλά προσδο-
κώμεν εξ αυτού υπέρτου καθιδρύματος, ό-
περ δέον να διευθινή ου μόνον ή επιστήμη,
άλλά και ή φιλανθρωπία και άλλαι ακόμη
ἀρεται.

Θά την άνέγνωτε ήδη εν τῷ Δελτιῳ
τής *Εβδομάδος* την άγγελικην του δημοτι-
κώτερου των συγχρόνων Έλλήνων και συν-
τάκτου του *Ρωμηῦ* κ. Γ. Σουρή. Εκ
ταύτης θα έμάθατε τά κατ' αυτόν κατά
μῆκος και κατά πλάτος. *Ημεις άκούμε-
θα εις δύο λέξεις. Αξίως πολλών συγχαρη-
τηρίων εινε ό κ. Στεφάνουδης γινόμενος ανά-
δοχος των δύο νέων έργων του προσφιλοῦς
ποιήτου: άλλω καθ' ήμάς εινε άξιος πλειο-
τέρων έτι ό κ. Σουρή, κατορθώσας μεταξῦ
των τόσων φίλων τής φαιδράς του Μούσης
να εῦρη και ένα... μη άρκοῦμεν εις
πλατωνικάς εκδηλώσεις θαυμασμού. *Εν
πάση περιπτώσει τά έργα άμφοτέρων εινε
επίσης όραία και... πρωτότυπα.

όταν αποθάνωσιν, ό εις μετά τον άλλον, οι
άγνωστοι ήρωες τής μεγάλης γενεάς, θα τό
κατέχωσιν ακόμη όλιγώτεροι.

*Εχομεν και ήμεις μηδενιστάς και έμ-
πρηστάς, άφ' ότου την δυναμιτιδα και τό
πετρέλειον δεν τά χρησιμοποιούμεν μόνον
χάριν τής ανατινάξεως των βράχων και του
φωτισμού των οικιών ήμών.

Οι εγγώριοι μηδενισται διεξάγουσιν ά-
σπονδον πόλεμον κατά των άτυχών κατοί-
κων τής θαλάσσης. *Αν είχον φωνή οι
πτωγοί ιχθύς, θα τους κατήγγελλον αύτοι
τούλάχιστον και θα τους συνελάμβανε τέ-
λος ή έξουσία. Μέχρις ότου όμως κατορθώ-
σωσι να εκμάθωσι την Έλληνικην, οι
δυναμισται θα μένωσιν ελεύθεροι και θα
τους τιμωρή μόνη ή θεία πρόνοια, ήτις
εύτυχώς στρέφει από τινος κατ' αυτών τά
ίδια όπλα των.

*Εκ των έμπερηστών όμως, εν μόνον σώ-
ζει την χώραν ό χειμών. Μόλις αρχίζει να
παρέοχηται και ιδού τά μηνύματα: Τό
δείνα δάσος απέτεφρόθη. Τό έτερον καίε-
ται. Τό άλλο θα καθί! Πρό όλίγων ήμε-
ρών έσημειώθη τό πρώτον άγγελμα εν ταίς
εφημερίσι. Εύτυχώς επανήλθεν ό χειμών
προσωρινώς και θα έσώθη βεβαίως εν του-
λάχιστον. *Αναντιρρήτως δέον να εύχό-
μεθα την αδιάκοπον του χειμώνος παρά-
τασιν, αφού άλλως ουκ έστι σωτηρία...

*Αλλως αποφιλουμενων ήμεράς τή ήμέρα
των όρέων ήμών πᾶσα δρόσος θα εκλίπη
κατά τους θερινούς μήνας: θα ζώμεν δε εν-
τός τοιούτου πυρός... οίον ουδ' αι φιάλαι
του Χάρδεν θα δύναται ν' αποσβέσωσιν!

Σχετικώς προς τά περι του Συνεδρίου
των Ιατρών γραφέντα, ερωτήσαντες έμάθο-
μεν, ότι πᾶν άλλο ή να επιδειχθί ήδύνατο
ως πρότυπον τάξεως τό νοσοκομείον ή *Ελ-
πίς*. Και ήμεις εννοίζομεν!.. Αλλ' ήδη ότε
πλήρης ζήλου ανέλαβε την διεύθυναν άνήρ
ρέκτης και φιλόπονος ό ιατρός κ. Μερκού-
ρης μεθ' όλου του τύπου επικρατούντες και
ήμεις εις την εκλογήν του, πολλά προσδο-
κώμεν εξ αυτού υπέρτου καθιδρύματος, ό-
περ δέον να διευθινή ου μόνον ή επιστήμη,
άλλά και ή φιλανθρωπία και άλλαι ακόμη
ἀρεται.

Θά την άνέγνωτε ήδη εν τῷ Δελτιῳ
τής *Εβδομάδος* την άγγελικην του δημοτι-
κώτερου των συγχρόνων Έλλήνων και συν-
τάκτου του *Ρωμηῦ* κ. Γ. Σουρή. Εκ
ταύτης θα έμάθατε τά κατ' αυτόν κατά
μῆκος και κατά πλάτος. *Ημεις άκούμε-
θα εις δύο λέξεις. Αξίως πολλών συγχαρη-
τηρίων εινε ό κ. Στεφάνουδης γινόμενος ανά-
δοχος των δύο νέων έργων του προσφιλοῦς
ποιήτου: άλλω καθ' ήμάς εινε άξιος πλειο-
τέρων έτι ό κ. Σουρή, κατορθώσας μεταξῦ
των τόσων φίλων τής φαιδράς του Μούσης
να εῦρη και ένα... μη άρκοῦμεν εις
πλατωνικάς εκδηλώσεις θαυμασμού. *Εν
πάση περιπτώσει τά έργα άμφοτέρων εινε
επίσης όραία και... πρωτότυπα.

Τ' ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Ο κόσμος είν' άγχαθός, βασιμισμένος δρόμος, Μ' άρρώστιας, λύπας και κάμους τότε περνή ο διαβάτης...

Πάντα είν' ώραία ή ζωή, όταν σε δονάωδη... Η σιδερένια Υπομονή, κ' ή πουπουλένια Έλπίδα...

Πρέπει τον κόσμο να διαβής καθώς μέσ' ε το καρδί... Πλάτν διαβάσει πέλαος ο γυμνός μ' άγριοκαίτη...

Μά τη ζωή ωραιότερη έχω την χαμαρόνη... Έστ' άγαπημένο άντρογγυλό, ε το τιμω όπτη μερο...

Έχει τά γρόνια παίρνουν γώς και παίρνουν ωραιότεη... Σάν τονε πλανήταις ε' ουρανού, από να μόνο ύστερη...

Του κίκου άνδρ' ο Καιρός θα γέρθη να τονε πάρη... Της νεότης την άτίμητη γαρά και περιφάνη...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΛΑΜΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Πρό είκοσαετίας μάλις, δέν έπανη- γυρίζετο έτι μετά τέσσευτης όπως ήδη θεο- ρυβόδους πομπής εν τώ καθ' ής Τήνου ή...

Δέν έβλεπε τις τότε διακοσμήτων εν ση- ματικών και μύρων την εις τον ναόν άγου- σαν, ουδέ τους εξώστας στενάζοντας υπό...

Τα φοικαλέα των αναπήρων στίση δέν κατέκλυον τότε τας αώλας, ως απαισία πα- θολογική έλθεις των ανθρωπίνων δαινοπα- θημάτων, ουδ' έπληροτο ο πρόναος εντι- λών μεταπρατών παιούτων σταυροειδία...

Δέν ώδηγει τότε θεατής ή περιέργεια, αλλά προσκυντής ή πίστις. Και μέχρι της εποχής εκείνης ή Πανα- γία έθαυματούργει έτι.

Καλέ, τί μές ψάλλεις ήερολογιώτατι; Δέν έπεριμενες την Μεγάλην Παρασκευήν να τή έφρανήσης εις την ένοριαν σου όλα αυτά;

— Ηουχάσατε, κυρία. Γνωρίζω ότι άνε- μένατε κίτι άστειότερον. Αλλά πού να εύρισκη κίνας πάντοτε εύθιμους διαγή- σεις, και μάλιστα όταν σχετίζονται με τα θάυματα. Άλλως τε μένον ό πρόλο- γος ήτο ιδιός μου. Τώρα θα έπαναλάβω...

όσα ήκουσα και αν θελήτε, πιστεύσατέ τα. Σας βεβαιώ όμωσ' ότι τά άκουσα από το στόμα του ίδιου βωβού!

— Του βωβού; τα άκούσατε από το στόμα του;... Α, μάλιστα. Τώρα άρ- χίζω να πιστεύω και έγω. Λοιπόν άς έχρη- τόν λόγον ο βωβός σας. Έμπρός.

— Σάν έγινε ο μεγάλος σεισμός ήμουν δεκαοκτώ χρόνων. Έμιλούσα τά Ρωμαίικα, γιατί ή προμαίνα μου ήταν χριστιανή. Μά τόςος φόβος, τόςη τρομάρα με έπιεσε σαν είδα την μάνα μου και όλας τας γυ- ναικίς να τρέχουν έξω από το χαρέμι και να φωνάζουν, όπου άρρώστησα την ίδια ήμέρα και έπ'αγα να πθάνω. Και σαν έχρησα καλά, ή λαλή μου ήταν κομμένη. Δέν έμπορούσα πληνά να μιλήσω, μήτε τούρικα μήτε ρωμαίικα. Άνοιωθα τί μου έλεγαν, μά δέν έβγαζα μήτε λόγο. Όσοι γιατροί με είδαν, είπαν πώς έτσι θα μείνω για όλη μου τη ζωή, ο φόβος μου έδωσε τη γλώσσα. Τά βάζαμα πού έτραβήξα δέν λέγονται. Πάντα εύρίζω ε τον τόπο μου βωβός και άρρωστα κι' έγω να πιστεύω πώς ήτανε γραμμένο να μ'ην ζιστοίμωσ πληνά το όνομα του 'Αλλάχ και της μάνας μου τ' όνομα. Σου είπα πώς εκείνη πού μ' άνεθέρψε με το γάλα της ήταν χριστιανή. Βιείνη απ' τά γιατρικά δέν έπίστευε τί- ποτε. Μήτε ή κόρη της ή 'Αννίτσα.

— Έγω ένα γιατρί, ο ξέρω μονάχα, μου είπε μιιά μέρα. Τη χάρι της Παναγίας. Κοίμα να μ'ην είσαι χριστιανός, να π'ης ε την Τήνο να σε γιατρίψη.

— Και πώς δέν είνε χριστιανός; Μήπως άρνιέται τη χάρι της ή Παναγία σε κα- νένα;

Αυτά άποκρίθηκε ή 'Αννίτσα και έκοκ- κίνησε σαν το ρύλο. Αυτά με έκαμαν κι' έμένα να άποφασίσω το ταξίδι να πάγω στη Βουγγελίτσα.

— Μά, το ίδιο βαπόρι έπ'αγαμε και ή 'Αννίτσα με τη μάνα της. Έβάζαμε τά ρούχα μας σε μιιά γωνιά της αώλης, όπωσ χίεται έπι, και έπεριμέναμε τη μεγάλη...

πρήχλησα. Δέν ήμπορώ να σου πώ άν έπίστευα πώς θα γίνω καλά. Σάν ήμωνα μονάχος δέν έπίστευα. Έντραπέριμωνα, αν θέλεις, γιατί άποφάσισα να κίμω το τα- ξίδι. Μου φανότανε πώς άρνήθηκα τον 'Αλλάχ και έπ'αγα να άλλο. Θεό να με γιατρίψη. Μά σαν αντίκριξα τά μαύρα και συμπάθητικά μάτια της 'Αννίτσας, έδά- κρουσα, και τότε έπίστευα πώς δέν θ' άρ- νηθή και σε μένα τη χάρι της ή Παναγία.

«Σάν έτελειώσε ή δοξολογία και έβγαίνε ο κόσμος από την εκκλησία, εύρίξα κι' έγω τά μάτια μου από δάκρ' από κείνη έβλεπα. Τι κόσμος άμεινός ήτον εκείνος. Βελόνα να έρριγεις, δε ήθ'ήρισκε μέρος να πείση χάμα. Ακόμα πούσα σε μιιά κολόνα της μεγάλης πόρτας και έβλεπα καθένος την ύψη να καταλάβω, αν έπίστευε κι' αυτός. Και αν έπίστευαν οι άλλοι, γιατί να μ'ην πιστεύω κι' έγω πώς θα με έλεήσει ή χάρι της; Μά ή ύψη σας, δέν, έδειχνε τίποτα. Ορένας έκύτταξε να σκοιντήρη τον άλλον, ο άλλος να πρωτοπεράση και να πάρη θέσι και άλλος πάλι έβλεπε τη γυ- ναίκα του διπλανού του και έμύλασε δυ- νατά και έκανε ό, τι έμπορούσε, για να γυρί- ση να τονε δ'η. Εκείνο πού ζήτησα στα 'μάτια, στα στόμα τους, δέν το εύρισκα. Δέν είδα ένα να π'ης εκεί έξω, πού να δεί- γνη πώς είνε μέσα στην καρδιά ό, τι είγε ή δική μου. Ε! είπα: ο 'Αλλάχ πού με βλέ- πει από πάνω, δε θα θυμώση αν έγω στέ- κομαι, έδώ με περισσότερη εύλάβεια. Μά πλινά, να πώ πώς δέν έπίστευαν δέν είνε σωστό. Μένα πόσοι δέν ήτανε πού έκλαί- γανε μπροστά στο 'κόνισμά της. Είδα κλάμματα αληθινά και όλης γλωμίας σαν το κεί να παρακαλούν ήνα την υγεία τους ή για το καλό των παιδιών τους. Το ένα μ' έκανε να μετανιώσω πώς άκουσα της 'Αννίτσας κι' έταξείδιψα. Το άλλο μου γενούσε μιιά κρούση έλπίδα, κι' ανατρί- χιαξα, κι' έβούρκανα τά μάτια μου, και τότε σαν να έβλεπα την Παναγία να βγαίνει περιφάνη, περιφάνη και γλυκεία όπως είγε, από της μιστικής πού 'ατόμια...

— Να την τυπώσατε, κυρία, την ιστο- ρίαν σας αυτήν και να την πωλήσατε, μόνι- είπε μετά την διήγησιν, κρούση τις δεσπέ- νης, τώρα ήνε άκριβός ή έποχή. Κίτι θα κερδίσατε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αλλά δέν σας αναγίζω να την πιστεύσατε, καλή μου χριστιανή. Δυναίμα όμωσ να σας βεβαιώσω ότι ο βωβός τούρκος, όστις μετεβλήθη έπειτα εις κάλον Χριστιανόν και ευτυχ ή της 'Αννί- τσας σύζυγον, — διότι τον κούφιόν του έρω- τα θα τον έμαντεύσατε βεβαίως, σας ή τό- σον εύαίσθητος — δυναίμα να σας βεβαιώ- σω, ότι, καθ' ήν έποχήν μου διήγητο την ιστορίαν του, έχουε τόςον θερμό δάκρυα και μετά τόςης εύλαθείας ήτένης, πού τον ω- ράνον... όστε καλά θα κίρητε και σεις αν έχρητε τί να ζήτησατε από την Πανα- γίαν, να τον εύρητε και να τον παρακαλέ- σατε να τή ζήτηση αυτός δια σας. Ίσως τότε εκπληρωθή ο πόθος σας.

ΑΦΙΚΕΤΟ... ΝΥΜΦΗ

(εικόν)

το κόνισμά της και να μου λέγη «— Μί- λησε!...»

«Έτσι με τη συλλογή μου έξεχάστηκα και δέν έβλεπα πληνά τον κόσμο πού περ- νούσε κι' αναίθροκατίβαινε. Σίγα σίγα χω- ρίς να το καταλάβω έτραβούσα κατά τά κελλά. Ρίγνω από μακρυά μιιά μ'ματιά εις την άκρη, όπου είχαμε τά πράγματά μας άφημένα και ζεπτούμαί σαν να με άγγιζε πυρωμένο σίδερο. Το αίμα άνεβαίνε στο κεφάλι μου και τά γονατά μου έκόπησαν. Πάσ να σου πώ τι είδα; Την 'Αννίτσα, την 'Αννίτσα καλέ, να την τραβξ, να την παλένη ένας άνθρωπος, ένας ξένος. Την 'Αννίτσα. Δέ ξέρω, να την κλέψη ήθελε, όχι, έγγυρα να π'η φιλήση, μα εκείνη άντιστέκονταν κι' αυτός της έφρασε το στόμα να μ'ην φωνάζη. Εκεί πού ήμουν εκαρφώθηκα. Να πάω μπρός, να πιάω πίσω δέν μπορούσα. Αναβα. Να φωνάξω, να μ' άκούσουν. πώς; Είς τη στιγμή έσυλλογίστηκα την Παναγία και είπα: Να τώρα βοήθησε με!... Ο ξένος ήταν δυ- νατός. Η 'Αννίτσα έπ'αράξε στα χέριά του. Κάνεις δέν ήταν κοντά εκείνη την ώρα. Έμένα δέ μ' έβλεπαν. Νά!... παρα- λυσανε τά χέρια της και σάβει αυτός τη μωρη του στη δική της. Μέσα στο κεφάλι, στα στήθια μου, δέν άκουα πλινά βουή. Σάν να έσταμάτησε το αίμα μου... Όλα αυτά σε μιιά στιγμή. Έκουνήθηκα να τρέξω. Έτρεχα κατ' άπό- νω τους. Μά ήμωνα μακρυά άκούει. Νά... τώρα θα τή φιλήση! Τότε σαν να άκουσα ένα σάσιμο μες το κεφάλι μου και — Μή σάλε! Μά! Έγώ το φωνάξα. Μου έλυσε τη γλώσσα ή Παναγία για να φυλάξη την 'Αννίτσα. Αυτός έτρομαξε κι' έφυγε... μά έφραξαν όλα από τά μάτια μου μαζή, ή αώλη τά κελλά εύρίξαν και έπεσα.

Μέσα στο κεφάλι, στα στήθια μου, δέν άκουα πλινά βουή. Σάν να έσταμάτησε το αίμα μου... Όλα αυτά σε μιιά στιγμή. Έκουνήθηκα να τρέξω. Έτρεχα κατ' άπό- νω τους. Μά ήμωνα μακρυά άκούει.

Νά... τώρα θα τή φιλήση! Τότε σαν να άκουσα ένα σάσιμο μες το κεφάλι μου και — Μή σάλε! Μά! Έγώ το φωνάξα. Μου έλυσε τη γλώσσα ή Παναγία για να φυλάξη την 'Αννίτσα. Αυτός έτρομαξε κι' έφυγε... μά έφραξαν όλα από τά μάτια μου μαζή, ή αώλη τά κελλά εύρίξαν και έπεσα.

— Να την τυπώσατε, κυρία, την ιστο- ρίαν σας αυτήν και να την πωλήσατε, μόνι- είπε μετά την διήγησιν, κρούση τις δεσπέ- νης, τώρα ήνε άκριβός ή έποχή. Κίτι θα κερδίσατε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αλλά δέν σας αναγίζω να την πιστεύσατε, καλή μου χριστιανή. Δυναίμα όμωσ να σας βεβαιώσω ότι ο βωβός τούρκος, όστις μετεβλήθη έπειτα εις κάλον Χριστιανόν και ευτυχ ή της 'Αννί- τσας σύζυγον, — διότι τον κούφιόν του έρω- τα θα τον έμαντεύσατε βεβαίως, σας ή τό- σον εύαίσθητος — δυναίμα να σας βεβαιώ- σω, ότι, καθ' ήν έποχήν μου διήγητο την ιστορίαν του, έχουε τόςον θερμό δάκρυα και μετά τόςης εύλαθείας ήτένης, πού τον ω- ράνον... όστε καλά θα κίρητε και σεις αν έχρητε τί να ζήτησατε από την Πανα- γίαν, να τον εύρητε και να τον παρακαλέ- σατε να τή ζήτηση αυτός δια σας. Ίσως τότε εκπληρωθή ο πόθος σας.

I. M. Δ.

ΑΦΙΚΕΤΟ... ΝΥΜΦΗ

Η Μασσαλία, άποικία το πάλαι των Φωκίων, ήνε, ως γνωστόν, σπουδαίο της Μεσογείου λιμνή και κέντρον έμπορικής έ- νεργείας, αξιοσημείωτων. Η βροτολογός χολέρα και αι νόμοι μεγάλης προκίως όλης δέν ήνε βεβαίως τα σπανιότερα των προϊόντων της. Χάρι δέ της ήμιστέρας ει- κόνος γονείς εύσεβής έφερον εν Μασσαλία εις τον κόσμο και την ήρωίδα μας, ήν παρούσα ζώμεν εις τους γυμνούς των Α- θηνών, έτόμην νύμφην χωρίς να επιμνησ- μεν ούτε εις την ήλικίαν του λίκνου ουδ' εις τας μετέπειτα.

Η παρύτερος όμηη προίτρεξεν, ως ει- θιαται, εν δεκαπενθήμωρη όπως αναγγελίη την προσήλ ήφιξεν του Κου Σ. μετ' ής θυγατρός του εις Αθήνας, επείτρεψ' δε ά- νάλογον προκατασκαιον διαμάτων εις τον άξιότιμον διευθυντήν του Ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας.

Η νύμφη φθάνει... δέν φθάνει έφρασε. Τώ είπον όλα κι' πρηνάι. Δι' όσους δέν γυτύχησαν να την γνωρι- σωσι πρηνάι ειπωμεν βραχέα τινα, εις τόνον όστε να μ'ην πικράνωμεν πολύ δια- λυπρών αναμνήσεων και τούς τυχόν διελ- θόντας εύτυχής τινος σημείας εν άναστρο- σή πρηνάι αυτήν κατά την ενταύθα διατρι- βήν της.

Είνε άναστήματος σχετικώς ύψηλού μετά ζωής και αβρότητας δυσκόλως έφραξέμε- νων. Ακριβέστερον ίσως ήθελε τις είπει ότι εν τη κατασκευή του ύποκειμένου της αι χάρτες κατηνάλωσαν όλας των τους θησαυρούς!

Η δε περιγραφή των υπό τας όρους δύο άστέρων, ή γοητεία του βλέμματός της και ή γλυκύτης του στόματος άπαιτούσαν ειδι- κίας γνώσεως έμπείρου άδασμαντοπάλου ή ζωχαροπλάστου. Επόμενοι τη έποχή έπρεπε ν' άρχίσωμεν ίσως την εικόνα εκ των ποδών, οίτινες σημερον πανταχού εν τη κοινωνική μας ζωή προήγούνται της κε- φαλής! Αλλ' έστω ό, τι έγινεν έγω!

Γανύσατε ήδη τον άντιχειρα και τον λι- γανόν της δεξιής χειρός σας, όπως λάβητε ακριβή ιδέαν των διαστάσεων του ποδός της δεσποινίδος Σ. και μη ζητήτε περισ- σότερα περί κίτης έπί του παρόντος όσον άφραξ' εις το περιέχον. Το περιεχόμενον παρουσιάζει τι έκτάκτον εκ φύσεως, μαθή- σεως και διαπλάσεως. Εν μιιά δε λέξει άδι- στάτως βεβαιώμενη, ότι όλα αι Δρομακί- ται του κόσμου δέν ήθελον άρρέσει εις οι- κοδομίας εύγών οικιών, αν ή δεσποινίς Σ. παρέτανε την εν Αθήναις διατριβήν της επί εξήμηνον.

Αι διαστάσεις της τάτης του όμογενούς κυρίου Σ. δέν ήνε ακριβώς γνωστάι, ουχί ήττον, άνοκρήν τις εκ των εν τώ άξενό- δωχό της Μεγάλης Βρετανίας, διαμά- τω του, δέν φανίεται άνθρωπος ανάγκης. Εκ των άμυστικών τέκνων της μαστιχα- φρου νήσου, άποκατέστη πρηνάι εν Μασσαλία και κίρηται τις σημερινός μέλος

της εκεί όμοθενός κοινότητος. Σίδη εκ γε- νής, άνέναν πολλάκις το όνομά του εις τας ελληνικάς έφημερίδας, συνουδούμενον υπό των έπιθέτων έχρηστών, έπίτιμος, δια- πρεπής, λόγω των γενναίων αυτού διαρείων ύπερ διαφόρων εθνικών σκοπών. Εν τη κομμοδοχη της μεδικοτάς του συμπλέκον- ται τά χρώματα της Ελλάδος και της Γαλλίας εις ένδειξιν του ήπποτισμού του άγαθού γέροντός, όστις ύστατον σκοπόν του βίου του έθετο την άποκατάστασιν της κό- ρης του εν Αθήναις και την έναπόθεσιν των ελληνικών του όστέων εν χωρίδι γής, ήν ήγόρασεν άνα ελλών εντός του Α' νε- κροταφείου της πρωτεύουσας. Ίδωμεν κατά πόσον τά όνειρά έπληθήσασιν.

Ανα τή άφιξη των δύο ξένων ο καλός λεγόμενος κόσμος της πρωτεύουσας και του Πειραιώς άνεκινήθη. Πρηνάι των έγι- νοντο χοροί, έδόθησαν γεύματα και συνα- ναστροφαι και συναυλία, ών ουκ έστιν ά- ριθμός. — Οι έπαγγελματίαι γαμβροί δέν έμαθον βεβαίως την άφιξιν τελευταίοι. Το άθηναϊκόν γαμβροβίον προβάλλει άπειλητι- κήν την θρασείαν αυτού κεφαλήν και φη- μίεται επί ασφαλεί όσφρησαι. Αναπτύ- σεται επανδύνας εν ταις αίθούσαις υπό τας έπιμειδίας των αξιωματικών της έφηδς και της θαλάσσης, υπό τον ύψηλον πύλον δροσερών ύψηγητών ή των τριώνων των νεαρών διπλωματών μας, παρά τας εύφύ- ρους και κοίμους φαβορίτας αέργων υιών εργατικωτάτων Πειραιέων και εν γένει πλη- ροί την κεφαλήν των άρχών εκλεκτών του λαού, οίτινες κοσμούσι κωφάλοιοι την δι- στήλον αίθουσαν του Βουλευτηρίου. Η δε- σποινίς Σ. πρηνάι να γνωρίση τους λέον- τας, όχι του άνακτορικού κήπου, εκλιπόν- τας φει! αλλά τους των αθηναϊκών αίθου- σών. Λοιπόν εμπρός τονίσωμεν την Μασ- σαλιώτιδα!

Ουδέποτε ο μέγας Βρετανός Ξενοδόχος ένένταρι βαθυτέρον τους πέλατας του, ουδ' έσχε περισσότερους νηστεύοντας εν ταις έ- σπιατορίαις αυτού. Δέν ήτο δια τους άτυ- χούς προγυμν, δέν ήτο γεύμα ήτο θέαμα. Έρχοντο, έβλεπον και απήρχοντο, όπως γαμμάτισωσαν αλλαχού.

Οι δεικταί της αθηναϊκής κοινωνίας, κατόπιν εργασίας διαρκείας έβδομάδα περίπου, κατήρτισαν τον όριτικόν πίνακα κατατάξιας των γαμβρών κατ' αλφαβητι- κήν σειράν. Τα διάφορα στρατιωτικά σώ- μακα έτυχον έντίουον μνείας, προηγθέν- των των τεχνικών όπλων. Αι σχολαι τού Ηνωτιστημίου, μηδ' αούτης της θεολογί- κης εκείσευμένης ίσημειώθησαν δια των κα- ύψηγητών το Ναυαϊκόν και ή δροσερά δι- κλαμαίικη της Πατρίδος δέν έλησημόνη- σαν. Οι υιοί των Πειραιέων κατεγγράφσαν και τελευταίον οι βουλευταί με το όνομα της πατρίδος των εις το περιβόριον. Η εύρεία περιφραξεί δέν ύφίστατο τότε!

Ο σχετικός φακέλλος μετά λεπτομε- ρών βιογραφικών σημειώσεων, αντιγράφων φύλλων μιστρών, άπαριθμήσεως ταχικώς των πύγκαιδν εις άς τυχόν διέπρεψαν πολ-

λοι στρατιωτικοί και ναυτικοί μετά των σχετικών κρίσεων του τύπου, μετ' αποδείξεων συστατικών του πρώτου παρ' ημίν χοροδιδασκάλου και επικεκευρωμένων προσκλητηρίων εις διαφόρους χορούς, καθ' ους ουχι απαξ οι υποψήφιοι διηύθυναν επιτυχώς και το colillon, πρὸς δε μονογραφιών των υποψηφίων η λόγων από της θέσεως εν τῷ Βουλευτηρίῳ, ἐπι δε πιστοποιητικῶν τῶν ὑποθηκοφυλάκων Ἀθηνῶν και Πειραιῶς περί της κτηματικῆς τυχόν περιουσίας τινῶν ἐξ αὐτῶν, ο σχετικῶς, λέγομεν, φάκελλος μετ' ὅλου τοῦ ποικίλου ὡς ἄνω περιεχομένου του ἀπετέθη πρὸς ἐξέτασιν ἐπι τοῦ γραφείου τῆς ἡρωίδος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγένοντο κίαναι προσωπικαὶ γνωριμαί. Ἡ φυσικὴ εὐπροσγορία τῆς κόρης Σ. παρεξηγήτο, ὡς εἰκός, παρὰ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων καὶ ἕκαστος ἐκρινεν ἑαυτὸν ὡς ἐπιτυγχάνοντα και διηυθύνοντα εἰς τοῦ βράπτου του.

II

Ἡ ἡρώϊς ὠπλισμένη με δίχρουν μολυβδίδα μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια και ἐπιδικυλεύει σταυρούς ἐρυθρούς, οἵτινες φεῦ! δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀναγορευόντων ἱππότας. Ἴσως δὲ αὕτη εἶνε και ἡ μόνη περίστασις, καθ' ἣν ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς παρήγαγε θύματα. Ἀπονέμεται κατ' ἀρχὴν εἰς ὅλους τοὺς ἄπολους τοῦ γαμβροῦ καταλόγου, ὅστις βαθμηδὸν μεταβλήθει εἰς Νεκροταφεῖον ἀπέτελεσε τὸ μόνον, τὸ αἰμοχαρὲς ἐργόχειρόν τῆς ἀβρῆς Μασσαλιώτιδος κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις βραχίαιαν διαμονὴν της. Τὸ κοκκίνισμα ἡ μάλλον τὸ κοκκίνισμα ἐξηκολούθησε δραστηρίως, μέχρις οὗ ἡ σταυροθέτις ἀφείσα ἐξ ἐντὸς τοῦ κοκκίνου ἐπρομηθεύθη ψιλὴν κρησάραν πρὸς τελείωσιν τοῦ ἔργου. Ἡ στιγμή εἶνε κρίσιμος και Ἡράκλειος ὁ ἀγὼν. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ῥίπτομεν ταχὺ βλέμμα ἐντὸς τῆς κρησάρας καὶ σκιαγραφούμεν τὴν ἡμίσειαν δωδεκάδα τοῦ αἵθερος τῶν υποψηφίων, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ βουλευτοῦ.

Ὁ ἀξιότιμος ἐκ ἀντιπρόσωπος εἶνε ἀρχοντάπουλο pur sang και παριστάται μετ' ὅλων τῶν πιστοποιητικῶν του φαρῶν τὴν ἀπαραίτητον ἐξ ἐριούχου βέδιγκόταν του και μέλανα στενὸν λαϊμοδέτην. Στενὴ μέλαινα σειρά διαγράφεται μετ' αὐτῆς παρσεκίας παρὰ τοὺς ὄνυχας τοῦ κ. βουλευτοῦ ὡς σημεῖον ὑπηρεσίας. Εἶνε ἀντιπολιτευόμενος και ἐσπούδασε τὰ νομικά και τὸ τάβλι μετὰ τὴν Μεταπολίτευσιν. Ἐπροτίμησε δὲ πάντοτε τὸν χειρισμὸν τῆς σέκας ἐν τῇ τότε ἀμαζούσῃ, *Λαμναραία* ἀντὶ πάσης νομικῆς σπουδῆς. Ἡ ἐν Ἀθήναις διαμονὴ του τὸν ἀπεστέρησε μὲν τοῦ ἔθνικου ἐνδύματος, οὐχὶ ὅμως και τοῦ ἔθνικου λιγροῦ κοινήματος, τὸ ὅποιον διετήρησεν ἀλώβητον ἐντὸς τῶν φράγκικων τοῦ ἐμποροῦραπτου του, ὅστις ἔχει λαμβάνειν ἐπι παρὰ τοῦ κ. βουλευτοῦ τὴν ἀξίαν δύο πανταλοῦν gris perle. Αἱ Πελοποννησιακαὶ ἐξείς τοῦ μέλους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου διετηρήθησαν ἀμείωτοι, ἀφοῦ και ὡς σπουδάστης τοῦ δικαίου και ὡς βουλευτῆς ἀπέ-

δίωκε, μέχρις ἐσχάτων, τὴν πρῶταν πᾶν κατάλοιπον ὑπὸν νιπτόμενος βουκολικῶς παρὰ τὸ φρέαρ τῆς αὐλῆς, ἐντὸς πρῶτην ὑποδημάτων, ἐκτελούντων χρέη ἐμβάδων, και ἐνθ' ἀσυχρόνως ἐκυματίζον παρὰ τὰ βουλευτικὰ του σφύρα αἱ ἀμφιβόλου λευκότητος κορδέλλαι τοῦ ἔξ Ἀμερικανικοῦ..... ὅπερ ἐκ συμπτώσεως συγκιφαλαιοὶ ὄλας του τὰς γνώσεις περὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Εἶνε κατ' ἀκολουθίαν ipso jure ἀντίπαλος ἀμερικανομαθοῦς τινος συναδέλφου του. Ἀνῆκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀμαθῶν, οἵτινες ἰσχυρίζονται παγγνωσίαν και ἐσῶθη τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ χάριν τοῦ ὀνόματός του, ὅπερ δὲν λήγει εἰς ἄπολους. Τῆν ἀποτυχίαν του ὡς γαμβροῦ μαντεύει ὁ ἀνάγνωστης ἀλλὰ τὸν κυρίως λόγον σημειοῦμεν εὐθὺς: Ὁ βουλευτῆς ἀφανίζει μίαν τῶν συμπαθειῶν τῆς ἡρωίδος, προφέρων τὸν Γάλλον ποιητὴν Musset ὡς *Μουσε* και οὕτως... οἱ ἐπιλεκτοὶ ἀπομένουσι πέντε.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸν ἀξιωματικὸν... ὅστις, και τοι ὑπερβάς τὸ ὄριον ἡλικίας γαμβροῦ — εἶνε σχεδὸν μεσήλιξ — ἐπιμένει νὰ ποζάρῃ ἀκόμη ὡς τοιοῦτος. Ἡ γενναιότης του ἐσῶθη ἐν τῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων λόγῳ ἀπειλισμοῦ τοῦ γεννητοῦς περὶ προκοπῆς τοῦ υἱοῦ εἰς τὰ γράμματα. Ἐπεκράτει τότε γενικῶς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ στρατιωτικὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν γραμμάτων. Καὶ ὁ ἥρωας μας ἔδωκε σάρμας εἰς τὴν ἰδέαν, αἱ δὲ σάρκες κατήνησαν πεπωμένως ἀξιωματικῶς. Εἶνε εὐειδῆς, γλυκύς τοὺς τρόπους και δὲν δύναται μὲν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς βλαξ ἐξ ἐπαγγέλματος, εἶνε ὅμως βεβαίως en amateur τοιοῦτος. Ὀμιλεῖ συχνὰ περὶ μονομαχιῶν, εἰς αἷς ἐχρησίμευσεν ὡς μάρτυς ἡ δὲ τελευταία αὐτῆ ἰδιότης του πέπρωται νὰ ἐκταθῇ και ἐν τῇ περιστασίαι ταύτῃ, ἀφοῦ μάρτυριον τὸν ἀναμένει. Ἐγνώρισε τοὺς Παρισίους και ἄλλας Εὐρωπαϊκάς πρωτεύουσας ἐκ τοῦ σύγγυς, ἰσχυρίζεται δὲ ὅτι ἐχρημάτισε και στρατιωτικὸς ἀκόλουθος παρὰ τινι βασιλικῇ πρεσβείᾳ μας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων του γνωστῶν προσόντων καταλέγεται και τὸ ὅτι δὲν τραβᾷ ποτὲ εἰς τὸ πέντε ἐν τῷ βακαρᾷ και ὅτι ἱππεύει ἀριστα και ἄνευ ἀναβολῶν ἐν ἀνάγκῃ. Ὑψοῦται ὑπεράνω τῶν ἐγκοσμίων μόνον ὡς αἰκὶς τυγχάνει ἐν καταστάσει ἐρίππῳ και τότε ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος τοῦ ὠραίου ὄντος ἵππου του, εἰς δὲ ὀφείλει πολλὰ ἑκατοστὰ τῆς κοινωνικῆς του ἀξίας. Εἶνε ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων και ἀναντικαταστάτων ἐν παντὶ χορᾷ και ὀφείλει, ὡς λέγουσιν, δραχμὰς 275 εἰς τὸ γαλλικὸν κατάστημα, ἀντίτιμον λευκῶν χειροκτιῶν, και 56 εἰς τὸν κουρέα του λόγῳ ζυρισμάτων. Εἶνε μετριοπαθῆς, δὲν ἔχει ἐχθρούς, ἀποφεύγει τὰς συζητήσεις και δὴ περὶ στρατιωτικῶν πραγμάτων, ἀπολαύει ἀκρας ὑγείας και ἐν γένει δὲν ἔχει κανένα λόγον ὅπως μὴ ἀποθῶνῃ τούτῳ χριστον ὑποστράτηγος. Πάντα ὅμως ταῦτα τὰ προσόντα δὲν ἤρκεσαν φαίνεται εἰς τὴν ἴλιαν ἀπαιτητικὴν ὑμνην, ἥτις ἴννοει νὰ δώσῃ ἑν λόγον, τῆς ἀπορριψέως του τῶν

ἐξῆς. Γενόμενης ὁμιλίας ἐξ ἀτόχους συμπώσεως περὶ τινῶν πασιγνώστων ἐπιστοδίων τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἐνώπιον τῆς νόμφης, ὁ κ. ἀξιωματικὸς ἠτήθη, κατὰ κράτος και οὔτω... διαγράψῃ τῶν ἐλέγχων και τῆς δυνάμεως τῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἐπέπρωτο ἐν τῷ προσώπῳ τῶν γαμβρῶν νὰ ἠττηθῇ κατὰ γῆν και κατὰ θάλατταν. Δὲν ἐπιμένοντες εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ὅστις παρουσιάζει πολλὰ τὰ κοινὰ πρὸς τὸν τῆς ζῆρας, φοβούμενοι μήπως ἐκθέσωμεν τοὺς ἀναγνώστας εἰς θάλασσους κινδύνους ἢ τούτῳ χριστον εἰς ναῦαν. Κρίνομεν ὅμως ἀπαραίτητον ν' ἀντιγράψωμεν μίαν σελίδα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου του, — ἀφοῦ διορθώσωμεν ὀρθογραφικὰ τινὰ λάθη — εἰς ἐνδειξιν τῆς προσηθησίας αὐτοῦ ἐντυπώσεως μετὰ τὴν ἀποτυχίαν. Ἰδοὺ ἡ σελίς, γραφείσα, ὡς φαίνεται, ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὀρμῆς και εὐαισθησίας.

«Κατὰ τὸν ναυτικὸν βίον μου, θαλασσοπόρων ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Καλαμάκιον, Ἀθῖναν, Πόρον και τανάκλιον, μέχρι Τήνου πολλὰκις, ἀντιμετώπισα τὰς τραυμαίας, τῆς θαλάσσης μετὰ θάρρους και ψυχραιμίας, ἀξίον τοῦ ὀνόματός μου και τῆς προγονικῆς εὐκλείας! Περιεφέροντο τὴν θάλασσαν ὡς ἄθουρα και ἐθεώρουν ἑμπατόν τέλειον ναυτικόν. Ἐπέπρωτο ἐν τούτοις σήμερον νὰ ναυαγήσω αὐτὸν ἀνδρὸς ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τοῦ ξενοδοχείου τῆς θαλασσοκράτορος Βρετανίας, ἀφοῦ ἀπώλεσα τὴν πυξίδα ἐνώπιον τῆς πολυφέρνου και πολυκυμάντου δεσποινίδος Σ. Φεῦ! διατὶ δὲν ὑπάρχουσαν ἀσφαλίστικα Ἐταιρεία διὰ τοιοῦτου εἶδους ναυάρια. Δὲν σημείω λεπτομερείας, ἀφοῦ οὐδέποτε θὰ δύνηθῃ νὰ τὰς λησμονήσω. Ὡς σπείλι σκίαι τῶν προγόνων! Ἐπλήρωσα εἰς τὸν ξενοδοχὸν δραχμὰς 92 διὰ γέφυμα και προγεύματα!»

Κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς διπλωματίας ἐπέφερε καίριον τραῦμα ἡ ἀνακάλυψις τοῦ τηλεγράφου! Ἐκτοτε μόνον διακριτικὰ σημεῖα ἀπέμειναν αὐτῇ ὁ μονόλογος, οἱ κολάροι, τὰ παράσημα, ἡ ἐλαφρότης και ἡ ἀκριβὴς... γνώσις τῆς Γαλλικῆς. Ἡθελόμεν ἐκταθῇ εἰς ἀναμασθήσεις, ἀν ἀπετολμῶμεν πλήρη εἰκόνα τοῦ γαμβροῦ διπλωμάτου μας. Περιτορῶμεθα μόνον εἰς γραμμὰς ἐλαφρὰς ἀναλόγως πρὸς τὴν βαρῦτητα τοῦ προσώπου. Ἀριθμεῖ 15 ἀπόκρηφ χορευτικῶν βίου και εἶνε βεβαίον ὅτι ἐμασιαρευετο ἀνελλιπῶς κατ' ἔτος μετ' ἐπιτυχίας. Προσεποίηθη πάντοτε ὑπὸ τὸ προσωπὸν ευφυῶν δάνειον, οὐχὶ ὁ ἀπαξ δημοσίαι τῷ ἐζητήθη ἡ ἀπότισις διανοητικοῦ χρέους. Ὡς διηγούνται αὐτοπται μάρτυρες, ἐγεννήθη ἐνδεδυμένος τὸ γράκον του και ἐχαίρειται, ἀμα τῇ ἐμφανίσει του εἰς τὸν κόσμον, τοὺς γονεῖς και οἰκίους μετὰ τὸ κλάκον ὑπὸ μάλης και ἠνωμένους τοὺς πόδας καθέως ὡς τέλειος κύριος. Εἶνε γενναῖος και ἐμονομαχῆσεν ἀπαξ, ἄνευ, ὡς εἰκός, ἀπυκταίου ἀποτελέσματος, μετ' αἰθάδους, τολμήσαντος νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι φέρει παρ' ἀξίαν τὸ ἀπονεμηθῆν αὐτῷ παρὰ τοῦ Βένῃ τῆς Τύνιδος παράσημον. Κατ' αὐτοῦ ὡς γαμβροῦ ἀπληθύνθησαν διάφοροι ἀνάθυμοι ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν νόμφην, ἥτις ἔγνω νὰ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

μενος ὑπὸ παλαιῆς τινος προσώπιτῆς γνωριμίας μετὰ τοῦ κ. Σ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ Μασσαλία ἐκαλεῖτο *Μαρσαλία*. Ἡ θία τοῦ εὐρύδρακος Πειραιώτου μετὰ τὴν βέδιγκόταν του, τὸν λευκὸν ἐξ ὑφάσματος, ὅπως ἐκ τῶν λιγανῶν ἀντίκταν και τὴν βαρεῖαν ὀφιοειδῆ ἄλυσιν τοῦ ὠρολογίου κλπ. δὲν εὐηρέστησε παρὰ τοῖς ἑλληνοδίκαις. Οὐχ ἦττον ὁ κ. Σ. ἐκρινε πρέπον εὐρισκόμενος μετὰ τινῶς ἡμέρας ἐν Πειραιεὶ νὰ διέλθῃ τοῦ καταστήματος τοῦ φίλου του πρὸς ἀντεπίσειψιν. Ἐκεῖ παρουσίης και τῆς δεσποινίδος Σ. χάριν ἀσπιότητος οἰκείας τῷ κύρ. Ἀναστάθῃ, προσεκήθησαν ἐπι τὸν κυρ. Ζυγιστικοὶ ἀγῶνες. Ὁ κύρ. Ἀναστάθῃς ζυγίζει τὸν ἐπιδοχὸν συμπέθερον ἐν τῇ πλαστῆρι τοῦ καταστήματος, ἥτις δεικνύει ὀκάδας 59. Ἡ δεσποινὶς ἀκολουθεῖ συλλαγόμενη ὅτι ἐπρεπε νὰ ἔχη ἐκεῖ ὄλους τοὺς υποψηφίους... και ἡ πλαστῆρι δεικνύει ὀκάδας 57. Τελευταῖος ὄρμας ἐπὶ τῆς πλαστῆρις μειδῶν ἐπιχαρίτως ὁ ἀγωνοθέτης, Πολὺς δ' ὄρμας γὰρ ὄραρει...

και καλεῖ τὸν γραμματικὸν του νὰ τὸν ζυγίσῃ. Βοηθᾷ τὸ σύμβολον τῆς Θεμίδος ἐπὶ τῷ ἀνακίῳ βᾶρει και μετὰ κόπου δεικνύει ὀκάδας 97 και δραχμὰς 300! Ἰαροῦτης ἐπικολούθησε και ἀπογοητεύσε διότι ἡ βαρύτης εἶνε κληρονομικὴ ἢ δὲ εὐδαιμονία ἐλαφρὰ ὡς πτερον.

III

Τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Σ. ἐκάλεσε τὸν διευθυντὴν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας και συγκαθηήμενος εἶπεν αὐτῷ τοὺς ἐξῆς ἀξιωματικῶν λόγους:

Εἰς τὸ Ἄγιον Νεκροταφεῖον ἠγόρασα γῆν ἡ ὁποία κατὰ νεωτέρας σκέψεις δὲν θὰ μοι χρησιμεύσῃ. Παρακαλῶ νὰ ἐπιμεληθῆτε ὅπως ἀνεγερθῇ ἐκεῖ σερμὸν μνημεῖον ἵνα περιλάβῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὰ λείψανα ἐξ ἀνθρώπων κατὰ τὴν σημείωσιν, ἣν θὰ δώσω ὑμῖν. Πέμψατέ μοι τὸν λογαριασμὸν εἰς Μασσαλίαν.

Ὁ Ξενόδοχος, ἀφοῦ ἐσταυροκατήθη κατὰ διάνοιαν, διεδεβαίωσε τὸν πελάτην του περὶ ἐκπληρώσεως τῆς ἐπιθυμίας του και ἀπῆλθε.

III

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἀνεγινώσκετο εἰς τὰ διάφορα κοινωτικά τῆς Νέας Ἐφημερίδος τὸ ἐξῆς:

«Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Κουροῦδὰ μέλος τῆς Ἰαπωνικῆς ἀποστολῆς περὶ τῆς ἐγράψαμεν τελευταῖον, ἀνὴρ συγγραφεὺς και ἐγνωσμένης μορφώσεως και παιδείας ἐμνηστεύσατο τὴν ὠραίαν θυγατέρα τοῦ ἀξιοτιμοῦ κ. Σ. ἐγκρίτου ἐκ Μασσαλίας ὁμογενοῦς. Ὁ κ. Σ. μετὰ τῆς θυγατρὸς του και ὁ κ. Κουροῦδὰ ἀναχωροῦσιν αὐθιρον εἰς Μασσαλίαν.»

* * Προσθέτομεν ἐτι ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς Βαλκυρίας τοῦ Βάγνερ, τῆς ὁποίας, ὡς ἐμάθομεν, τεμάχια ἐξετελείσθησαν και παρ' ἡμῖν κατὰ καιροὺς ἐν συναυλίαις και μουσικαῖς ἐσπερίαις. Κατὰ πρῶτον ἤδη ἐδόθη γαλλιστὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἢ δὲ πιστοτάτη μετᾳφρασίς ἐκ τοῦ γερμανικοῦ πρωτοτύπου ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Βίλδερ, ἕνα τῶν συνεργατῶν τοῦ *Βαλβλάς*. Ἄλλοτε, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐδόθη γερμανιστὶ ἐν Βρυξέλλαις, οὐδεμίαν παρήγαγεν ἐντύπωσιν, διότι ἡ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ δὲν ἦτο ἀκόμη τόσο δημοτικὴ. Ἀλλὰ νῦν... ἡ μουσικὴ τοῦ μελλοντος γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον μουσικὴ τοῦ ἐνεστώτος, και ἡ Βαλκυρία θαυμάζεται πανταχοῦ.

Τὸ γαλλικὸν Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας παρήγγειλε τῷ γλύπτῃ Κουνοῦ μαρμαρινὴν προτομὴν τοῦ Ἐκζέο, ἥτις τοποθετηθήσεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐν τῷ Αὐκείῳ τῆς Σορβῶνης, ἐν ᾧ ἐδίδασκεν ὁ ἔξοχος Ἑλλητιστής.

Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἠθικῶν και πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας ὁ κ. Καρρὼ ἀνέγνω μελέτην ἱστορικὴν και κριτικὴν περὶ Φαίδωνος και ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, μεγάλως ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἐιδημόνων.

Συνέδριον παιδαγωγῶν, παρόμοιον πρὸς τὸ ἐν Ἀθῆναις συγκροτηθῆν τῷ 1885, συνεκλήθη εἰς Παρισίους διὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον, θὰ διαρρέσῃ δὲ ἀπὸ τῆς 4 — 8 τοῦ μηνὸς τούτου. Εἰς τοῦτο θὰ συμμετάσχουσιν οἱ πλείστοι τῶν Γάλλων παιδαγωγῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων και πολλοὶ ἐξωθεν προσκληθησόμενοι. Τὸ δὲ δημοτικὸν συμβούλιον τῶν Παρισίων προσήνεγκεν ἤδη εἰκοσιπεντακισχίλια φράγκα διὰ τὰ ἐξόδα τοῦ Συνεδρίου.

Ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τῆς κυρίας Ρενί, γνωστῆς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Δαμιῆλ Δάρκ. Ἡ κυρία Ρενί ἐδημοσίευσεν εἰς ἐφημερίδας και περιοδικὰ πλείστα μυθιστορήματα. Εἰς αὐτὴν ἐπίσης ὀφείλονται συλλογαὶ ἀξιωματῶν και σκέψεων, ὧν ἡ δημοσίευσις πολλὴν παρήγαγεν αἰσθησιν.

Ἡ Ἀκαδημία τῆς Λυὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπροκίσει διὰ κληροδοτήματος ἐκ 500,000 φράγκων, οἵτινες οἱ τόκοι θὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἐκδοσιν τῶν χραιμώτερον παιδαγωγικῶν βιβλίων και πρὸς ἀνταποθῆν τῶν διδασκάλων ἐκείνων, οἵτινες θὰ διδάξωσι κάλιον τοῖς μαθηταῖς αὐτῶν τὸν πρὸς τὸ καθῆκον και τὴν πατριδα ἔρωτα. Εὐχόμεθα παρόμοια κληροδοτήματα και εἰς τὴν τόσῳ πλουσίαν ἔσωθῃν, ἀλλὰ τόσῳ πτωχῇ ἔσωθῃν Ἀκαδημία ἡμῶν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΕΣΠΕΡΙΕ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΣΧΙΝΑ

Μετ' ἰδιαιτέρας ἀγάπης θ' ἀναγράψωμεν τὰ κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἑσπερίδα.

